

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 241/2024-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Green Art a. s.**, Hradská 60/A, Bratislava, IČO 36 808 601, zastúpenej JUDr. Líviou Krňčokovou, advokátkou, 29. augusta 5, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/8/2023 z 30. augusta 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy označeným uznesením Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NSS“), ktorým NSS zamietol jej kasačnú sťažnosť proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/182/2021-934 z 18. augusta 2022, ktorým bola v správnom súdnictve ako oneskorená odmietnutá jej pôvodne civilná žaloba proti žalovanému Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava (ďalej aj „úrad“) týkajúca sa príspevku na úhradu prevádzkových nákladov chránenej dielne a chráneného pracoviska a na úhradu nákladov na dopravu zamestnancov podľa § 60 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 5/2004 Z. z.“).

2. Správne súdy ustálili, že v tejto veci ide o vzťah verejnoprávny, a keďže pôvodne civilná žaloba bola sťažovateľkou podaná po troch rokoch od oznámenia o neposkytnutí príspevkov, bola v režime správneho súdnictva odmietnutá pre oneskorenosť. Tým, že NSS potvrdil odmietnutie žaloby ako oneskorene podanej, mal podľa sťažovateľky porušiť jej základné práva na prístup k súdu a na ochranu majetku.

3. Sťažovateľka síce v úvodnej časti ústavnej sťažnosti ako porušovateľka označuje aj krajský súd a ako rozhodnutie, proti ktorému sťažnosť smeruje, označuje aj uznesenie krajského súdu o odmietnutí správnej žaloby, avšak v petite ústavnej sťažnosti navrhuje vysloviť porušenie označených práv výslovne len uznesením NSS a len toto uznesenie navrhuje zrušiť a vec vrátiť NSS na ďalšie konanie. Preto ústavný súd viazaný obsahom a rozsahom sťažnosti konal len vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu.

4. Sťažovateľka prevádzkuje chránenú dielňu, na ktorú pravidelne požaduje príspevky podľa zákona o službách zamestnanosti.

5. Právnym základom veci je § 60 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z., podľa ktorého *príspevok* na úhradu prevádzkových nákladov chránenej dielne alebo chráneného pracoviska a na úhradu nákladov na dopravu zamestnancov sa poskytuje právnickej osobe alebo fyzickej osobe, ak o tento príspevok písomne požiada najneskôr do konca prvého kalendárneho mesiaca štvrtého nasledujúceho po štvrtroku, za ktorý príspevok žiada. Ďalej podľa § 60 ods. 8 zákona č. 5/2004 Z. z. príspevok poskytuje príslušný úrad na základe dokladov preukazujúcich vynaložené náklady podľa odsekov 2 až 5 za príslušný štvrtrok, najviac vo výške 25 % zo súm ustanovených v odseku 6, a to do 60 kalendárnych dní odo dňa podania žiadosti o poskytnutie príspevku.

6. Z rozhodnutí správnych súdov a ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa civilnou žalobou podanou 20. decembra 2018 na Okresnom súde Bratislava I a vedenou pod sp. zn. 9C/43/2018 domáhala proti úradu zaplataenia uvedených príspevkov za roky 2014 – 2015 v sume 10 574,31 eur s prísl. Okresný súd postúpil vec krajskému súdu ako súdu správneho. Krajský súd žalobu označeným uznesením odmietol ako oneskorene podanú (v časti tiež pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci, keďže o jednom oznámení úradu bolo už v roku 2018 právoplatne rozhodnuté rozsudkom správneho súdu), pretože kompetenčný senát už skôr rozhodol, že oznámenie o neposkytnutí príspevku je potrebné považovať za vrchnostenské rozhodnutie, a preto vec patrí do kompetencie správnych súdov. Krajský súd sa s názorom sťažovateľky nestotožnil a vec nepostúpil kompetenčnému senátu NSS, pretože zastával názor, že vec patrí do právomoci správneho súdu v zmysle § 6 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), a poukázal na právny názor vyjadrený v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1KO/32/2018.

7. Sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu krajského súdu kasačnú sťažnosť, ktorú NSS napadnutým uznesením zamietol, pretože sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu.

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje tým, že úrad má v § 13 zákona č. 5/2004 Z. z. stanovenú právomoc rozhodovať v presne stanovených veciach, avšak rozhodovanie o príspevku tam nie je uvedené. Preto krajský súd a NSS nemali na posúdenie veci ako verejnoprávnej zákonnú oporu. Navyše, zákon č. 5/2004 Z. z. priamo stanovuje výšku príspevku, a preto by úrad v podstate nemal o čom rozhodovať. Napokon, v minulosti súdy považovali žaloby na úrad za súkromnoprávne.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd

vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom. Každú takúto sťažnosť ústavný súd predbežne prerokuje podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť ústavnú sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená. Za zjavne neopodstatnenú možno podľa ustálenej judikatúry považovať takú ústavnú sťažnosť, pri ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 391/2019, I. ÚS 403/2019, I. ÚS 418/2019 s početnými odkazmi na predchádzajúcu judikatúru).

11. Ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

12. Sťažovateľka namieta porušenie svojho práva na prístup k súdu ako súčasť práva na súdnu ochranu tým, že jej žalobu o doplatenie príspevkov na chránenú dielňu neprerokoval civilný súd, ale správny súd. Neprerokovaním veci na civilnom súde malo byť tiež porušené jej právo na ochranu majetku, pretože v jej veci išlo o majetkový nárok na príspevok.

13. Článok 46 ods. 1 ústavy svojím textom („Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde“) v prvom rade chráni právo na prístup k súdu, ktoré je v danej veci v stávke (porovnaj tiež I. ÚS 336/2019, bod 7.1 nálezu sp. zn. II. ÚS 591/2012, bod 11 uznesenia sp. zn. II. ÚS 30/2016, bod 20 sp. zn. II. ÚS 755/2017). Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom pre poskytnutie ochrany, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť (napr. II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05). Uvedená judikatúra ústavného súdu vychádza z konceptu zákonnej konkretizácie práva na súdnu ochranu a z požiadavky zabezpečiť reálnosť prístupu (I. ÚS 84/97, II. ÚS 88/01, II. ÚS 400/2011) k jednotlivým zákonom upraveným štádiám a inštanciami konania (porov. Feťková, G., Klučka, J., eds. Právne vety z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR 1993 – 2000. s. 71 a nasl.).

14. Z predmetnej veci vyplýva, že žalobou ako takou sa „nejaký“ súdny orgán, konkrétne správny súd, zaoberal, teda technicky prístup k súdu zabezpečený bol. Ústavný súd však konštatuje, že súčasťou práva na prístup k súdu nie je len prístup k „nejakej“ súdnej ochrane, ale *po splnení zákonom stanovených podmienok* práve prístup k ochrane s určitými procesnými štandardmi, resp. s určitou podrobnosťou prieskumu. Myslí sa tým napríklad rozsah právneho a rozsah skutkového prieskumu či lehoty na uplatnenie práva. V nemeckej teórii sa na danú podrobnosť, resp. typ prieskumu, používa pojem hustota prieskumu (*Kontrolldichte*). Sťažovateľka sa v predmetnej veci domáha typu prieskumu, ktorý vykonávajú civilné sudy, a nie sudy správne. Ústavný súd teda musí preskúmať, či prieskum sťažovateľkinej veci správnym súdom bol v súlade s čl. 46 ods. 1 ústavy.

15. Ústavný súd najprv uvedie, (i) na základe akých kritérií sa procesne ustalať rozhraničenie kompetencií medzi civilným a správnym súdnictvom, a v ďalšej časti odôvodnenia (ii) preskúma, či predmetnú vec mohol ústavne súladne prerokovať správny súd.

16. Pokiaľ ide o rozhraničenie kompetencií medzi civilným a správnym súdnictvom, ústavný súd sa v prerokovanej veci stotožňuje s uznesením kompetenčného senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1KO/10/2021 z 8. decembra

2021, z ktorého vyplýva, že pri rozhraničení kompetencie medzi civilným a správnym súdom je potrebné vychádzať nie z petitu žaloby, teda z vymedzenia sporu žalobcom, ale z hmotnoprávnej úpravy právneho vzťahu, resp. z objektívnych charakteristík jednotlivých právnych vzťahov. V citovanej veci išlo o spor medzi civilným a správnym súdom o to, či rozhodnutie o odvolaní sudkyne je vecou civilnou, alebo správnou, resp. ústavnoprávnou. Kompetenčný senát v rozhodujúcich pasážach uznesenia sp. zn. 1KO/10/2021 uviedol:

«Podľa § 3 CSP súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. Podľa § 4 CSP iné spory a veci prejednávajú a rozhodujú súdy, len ak to ustanovuje zákon. Osobitnou podkategóriou právomoci súdov sú veci, ktoré sú ustanovené v Civilnom mimosporovom poriadku a ktoré podľa jeho § 1 CMP súdy prejednávajú a rozhodujú v civilnom mimosporovom konaní. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánu verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Z citovaných § 3 a 4 CSP vyplýva, že právomoc súdov v civilnom sporovom konaní je viazaná na súkromnoprávne spory a súkromnoprávne veci, prípadne na iné veci, v ktorých je právomoc súdu založená priamo zákonom. Takým zákonom môže byť sám Civilný sporový poriadok, ale aj iný zákon. Odlišnú právomoc majú správne súdy, ktoré v súlade s § 2 ods. 1 a § 6 ods. 1 SSP preskúmajú zákonnosť rôznych foriem činnosti verejnej správy a tým chránia subjektívne práva.

Pre určenie, či konkrétna vec patrí do právomoci súdov v civilnom sporovom konaní alebo do právomoci správnych súdov, je tak rozhodujúce, či predmet sporu medzi účastníkmi (stranami) možno zaradiť medzi súkromnoprávne spory v zmysle § 3 CSP, eventuálne iné veci v zmysle § 4 CSP, alebo či predmetom sporu je otázka zákonnosti určitej formy činnosti verejnej správy. Kým ustanovenie § 3 SSP podrobne vymedzuje, čo treba rozumieť jednotlivými formami činnosti verejnej správy, Civilný sporový poriadok pojem „súkromnoprávne spory a súkromnoprávne veci“ nevymedzuje. Preto je potrebné vychádzať z obvyklého vymedzenia pojmu súkromnoprávných a verejnoprávných vzťahov a ich znakov tak, ako sú vymedzené v príslušnej hmotnoprávnej úprave. Celkom nesporne k súkromnoprávnym vzťahom patria napríklad občianskoprávne vzťahy (§1 a § 4 Občianskeho zákonníka), obchodnoprávne vzťahy (§ 1 Obchodného zákonníka) alebo pracovnoprávne vzťahy (§ 1 v spojení s § 14 Zákonníka práce).

Pre vymedzenie pojmu súkromnoprávneho sporu a súkromnej veci v zmysle § 3 CSP je tak zásadne rozhodujúca príslušná hmotnoprávna úprava právneho vzťahu, z ktorého vznikajú či majú vzniknúť práva alebo povinnosti, ktoré sú predmetom sporu v danej veci (podobne napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 KO 3/2019, uverejnené ako judikát R 32/2019, ako aj uznesenia sp. zn. 1 KO 9/2016, 1 KO 41/2017, 1 KO 6/2018, 1 KO 15/2018, 1 KO 17/2018, 1 KO 11/2018, 1 KO 29/2018, 1 KO 7/2019, 1 KO 28/2018, 1 KO 40/2018, 1 KO 9/2019, 1 KO 11/2019, 1 KO 18/2020, 1 KO 9/2020, 1 KO 26/2020 alebo 1 KO 7/2021). Opačný názor, ktorý bol v uzneseniach kompetenčného senátu ojedinele vyslovený a podľa ktorého by pre posúdenie právomoci mal byť rozhodný len petit (napr. pre určovacie petity porov. uznesenia sp. zn. 1 KO 29/2017, 1 KO 48/2017, 1 KO 47/2017 a 1 KO 43/2017, resp. pre petit o zaplatenie peňažnej

sumy 1 KO 12/2020), nemožno akceptovať. Robil by totiž rozhraničenie pôsobnosti civilných súdov a správnych súdov, ale v konečnom dôsledku aj právomoci súdov a iných orgánov verejnej moci závislým od ľubovôle žalobcu (navrhovateľa). Ten by si tak mohol voľbou vhodného žalobného petitu (napr. určovacieho alebo o zaplatenie peňažnej sumy) „vyberať“, kto o jeho práve alebo povinnosti rozhodne. To však odporuje zneniam § 3 a 4 CSP a § 2 a 6 SSP, ktoré túto právomoc vymedzujú na základe objektívnych charakteristík jednotlivých právnych vzťahov.

Aj z uvedeného tak vyplýva, že pri posudzovaní právomoci nemožno brať do úvahy len samotný petit žaloby alebo návrhu (žiadosti). Z čl. 46 ods. 1 ústavy totiž nevyplýva právo na to, aby súd alebo iný orgán verejnej moci konali a rozhodovali o akomkoľvek mysliteľnom petite, ktorý žalobca (navrhovateľ) uplatňuje. Aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky akceptovala, že napríklad správne súdnictvo nie je budované na princípe všeobecnej úpravy pre akýkoľvek mysliteľný typ petitu a vo vzťahu k akémukoľvek mysliteľnému spôsobu konania verejnej správy (porov. uznesenie sp. zn. PL. ÚS 37/2015). Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy totiž podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane a inej právnej ochrane môže ustanoviť zákon. Splnenie podmienok zákonného postupu pri uplatňovaní práva potom môže byť predpokladom prístupu k právnej ochrane (porov. uznesenie sp. zn. I. ÚS 37/96). Z opačnej strany potom ústavný súd zdôrazňuje, že návrh nemožno posudzovať len podľa žalobného petitu, ale má sa posudzovať samotný (žalobný) nárok, tak ako vyplýva z obsahu žaloby alebo návrhu ako celku (porov. nález sp. zn. I. ÚS 192/2015 a iné).

Syntézou všetkých uvedených argumentov tak možno dospieť k už naznačenému záveru, že pre rozhraničenie právomoci (civilných) súdov, správnych súdov a iných orgánov verejnej moci je rozhodná povaha právneho vzťahu, z ktorého žalobca alebo navrhovateľ vyvodzuje práva alebo povinnosti, ktoré sú predmetom sporu v danej veci. To, aké práva alebo povinnosti uplatňuje a z akého právneho vzťahu, sa musí zistiť z celého obsahu žaloby alebo návrhu, teda tak zo skutkového vymedzenia ako aj z jeho právnej kvalifikácie. Ak toto posúdenie vedie k záveru, že určitá vec patrí do právomoci správnych súdov alebo iného orgánu verejnej moci, potom nie je podstatné, či petit žaloby alebo návrhu zodpovedá typom konaní pred nimi alebo či zodpovedá prípustným typom rozhodnutí, ktoré tieto orgány môžu vydať. Úlohou príslušného správneho súdu alebo iného orgánu verejnej moci je potom umožniť žalobcovi (navrhovateľovi), aby petit svojej žaloby či návrhu potrebným spôsobom opravil. Nie je však prípustné obchádzať výkon právomoci orgánov verejnej správy (resp. iných orgánov verejnej moci) a z neho vyplývajúcu príslušnosť správneho súdnictva prostredníctvom určovacej žaloby v civilnom sporovom konaní; civilný súd totiž nemôže v konaní o takejto žalobe konštatovať právne skutočnosti, ktoré majú byť výsledkom činnosti týchto orgánov (porov. uznesenie kompetenčného senátu sp. zn. 1 KO 7/2021).»

17. Skutočnosť, či vec patrí do právomoci civilného súdnictva na jednej strane, alebo správneho súdnictva na strane druhej, má nielen (i) praktický, ale aj (ii) prakticko-symbolický význam. Praktický význam má časový priestor, v ktorom sa možno domáhať súdnej ochrany, ako aj rozsah dokazovania. V civilnom súkromnoprávnom vzťahu sa možno s istotou domáhať nároku v premlčacej lehote, ktorá je podstatne dlhšia než dvojmesačná lehota na podanie správnej žaloby podľa SSP. Správny súd preskúmava len zákonnosť rozhodnutia, zatiaľ čo civilné konanie umožňuje dôkladné skutkové dokazovanie.

18. Čo sa týka prakticko-symbolického významu, rozlišovanie medzi nositeľmi moci – kompetencií, a nositeľmi práva pri jednotlivých entitách je zároveň rozlišovaním medzi súkromnou

a verejnou sférou. Dané rozlišovanie je tak samotným základom vymedzenia a ochrany slobodnej sféry spoločnosti, resp. právneho štátu (porov. čl. 2 ods. 2, 3 ústavy; porov. tiež sp. zn. PLz. ÚS 5/2015, II. ÚS 80/09, II. ÚS 152/2016).

19. V prerokúvanej veci vychádzal NSS z uznesenia kompetenčného senátu sp. zn. 18SKomp/3/2022, podľa ktorého *konanie o nároku na príspevok* je konaním orgánu štátnej správy v oblasti verejnej správy a zákon explicitne neustanovuje pôsobnosť súdu v civilnom konaní, preto je tento nárok verejnoprávny. Preto o ňom rozhoduje správny, nie civilný súd. Tento právny názor nadväzuje na staršie rozhodnutie kompetenčného senátu sp. zn. 1 KO 32/2018 a rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 302/2015 (R 66/2016).

20. K uzneseniu kompetenčného senátu bolo pripojené odlišné stanovisko, ktoré zmieňuje aj sťažovateľka. V disente sa argumentuje tým, že samotná verejnoprávna povaha orgánu poskytujúceho príspevku neznamena bez ďalšieho, že ide o verejnoprávne plnenie. Zákon totiž stanovuje, že obdobné plnenia poskytujú podľa zákona č. 5/2004 Z. z. aj rýdzo súkromnoprávne subjekty. Poskytovanie služieb zamestnanosti nie je činnosť, ktorá je nevyhnutne verejnoprávna. Dôležitým argumentom je skutočnosť, že právna úprava veľmi presne a osobitne ustanovuje, o akých veciach úrady práce rozhodujú v rámci výkonu štátnej správy, a o príspevku zákon rozhodovanie nepredpokladá. Poskytnutie príspevku je tu akýmsi nárokovým darom od subjektu v rovnom, ne-vrchnostenskom postavení.

21. Ústavný súd už uviedol (porov. bod 12), že k porušeniu základného práva na súdnu ochranu by mohlo dôjsť nesprávnou interpretáciou zákonných noriem upravujúcich prístup k súdu. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie, ktoré oznámenie o neposkytnutí príspevku považuje za rozhodnutie štátnej správy, nie je zrejým vybočením zo zákona, má riadnu oporu v SSP v spojení s § 60 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z. Posúdenie hmotnoprávnej úpravy právneho vzťahu (porov. bod 15) a ustálenie správnym súdom, že ide o vec správneho súdnictva, nemožno považovať za svojvoľné. Ak by žaloba nebola oneskorená, úlohou správneho súdu by bolo vyzvať žalobcu na úpravu návrhu na rozhodnutia v súlade s SSP (porov. citované uznesenie sp. zn. 1KO/10/2021).

22. Ústavný súd vníma, že ani konkurenčnej interpretácii uvedenej v disente k rozhodnutiu sp. zn. 18SKomp/3/2022 nechýba solídna zákonná opora. Ústavný súd však uprednostnil deferenčný – sebaobmedzujúci prístup, uprednostnil právnu istotu, pretože napadnutý výklad je už dlhšiu dobu (2016) ustálený a je výsledkom rozhodnutia spoločného kompetenčného senátu NSS a najvyššieho súdu so zosilnenou legitimitou. V tomto smere možno voľne a len podporne odkázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu USA *State Oil Co. v. Khan*, 522. U.S., 3, 20 (U.S. S.Ct. 1997), podľa ktorého je ustálenie práva niekedy dôležitejšie než objektívneprávná „dokonalosť“: „*Stare decisis reflects a policy judgment that in most matters it is more important that the applicable rule of law be settled than that it be settled right*“.

23. Uznesenie krajského súdu, ktoré bolo potvrdené napadnutým rozhodnutím NSS, v bode 23 pre prehľadnosť uvádza, že o jednom príspevku už bolo skôr rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/125/2015-54 z 19. apríla 2018. Z tohto rozsudku vyplýva, že sťažovateľka sa už v minulosti správnou žalobou na krajský súd, teda správny súd obrátila. Teda už v roku 2015 sa obrátila na súd v režime verejnoprávnom. Napadnuté rozhodnutie tak nemohlo narušiť jej dôveru

vo verejnú moc tým, že by voči nej neočakávane vyžadovala podanie správnej žaloby. Táto skutočnosť zohrala dôležitú, podpornú rolu v rozhodovaní ústavného súdu o prerokúvanej veci.

24. Ústavný súd konštatuje, že napadnutým rozhodnutím NSS nedošlo k zásahu do sťažovateľkiných základných práv, a preto jej ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2024

Peter Molnár
predseda senátu